

‘Porque me da la gana’

Jordi Sedó

Lingüista i escriptor
www.escriptors.cat/autors/jordisedo

El dia 27 del mes passat de març, al FAQs de TV3, va tenir lloc una interessant conversa entre la periodista Beatriz Talegón, directora d'opinió de *Diario 16*, i el diputat al Parlament de Catalunya per Ciutadans Carlos Carrizosa. La periodista es va interessar per l'actitud del polític davant la llengua. Li va preguntar com era que, d'un temps ençà, havia deixat de parlar català al Parlament i s'expressava exclusivament en castellà, igual que feia en el programa que emetia TV3 en aquell moment.

La resposta del senyor Carrizosa no va defraudar ningú perquè, fent gala de la mala educació a què ens té acostumats i amb un sarcasme que feia de molt mal pair, va contestar, simplement: “*Porque me da la gana.*” Ho va repetir tres o quatre vegades, lentament, assaborint les paraules i amb un somriure de suficiència al rostre perquè quedés ben clar, d'una banda, el seu dret a fer-ho, dret que no li havia qüestionat ningú, per cert, i, de l'altra, la seva aposta per combatre heroicament la suposada persecució de la llengua catalana que es viu a Catalunya.

L'ús públic de la tria de llengua que fan la majoria dels polítics autoanomenats constitucionalistes té més de provocació que de cap altra cosa, però tenen raó en un punt. Ho fan en l'exercici d'un dret legal i jo diria, fins i tot, que legítim si no fos per una circumstància que després explicaré. Legal perquè les lleis l'avalen, i legítim perquè una part important de la població de Catalunya té el castellà com a llengua primera i, si hi ha comprensió mútua, no veig cap raó per a impedir a cap ciutadà fer ús de la llengua en què se senti més còmode.

Ara bé, quan aquest ciutadà és un representant polític i s'expressa públicament com a tal, entenc que és legítim, per bé que ja sé que no és legal, exigir-li que doni exemple fent ús de la llengua catalana. No tan sols per la seva condició de servidor públic, sinó perquè és la llengua que es troba en dificultats, perquè és la llengua que no tothom domina a Catalunya i perquè és, sens dubte, la llengua que necessita ser discriminada positivament. I ell, com a servidor públic, es deu a aquesta necessitat. Però si els nostres representants polítics no donen exemple en aquest sentit, contribueixen de manera activa a fer un pas endavant cap a la minració del català.

Així, el senyor Carrizosa, amb la seva actitud, no fa més que burxar en una ferida oberta, l'estat de salut de la llengua catalana, que, com més va més, va perdent un llençol a cada bugada, no tan sols en l'aspecte quantitatiu, sinó també en l'aspecte qualitatiu. Demostra així, aquest diputat, català de naixença, doncs, que tendeix a zero la seva preocupació pel fet que la llengua pròpia d'aquest país, una de les dues oficials, vagi llanguint cada cop més en una llarga i lenta agonia, que ni tan sols els seus parlants habituals sabem aturar. I la llengua catalana és un patrimoni no pas exclusiu d'aquest país sinó de la humanitat sencera, com ho són totes les llengües que existeixen al món. I un polític no pot permetre's la mesquinesa de menysprear-la fins al punt d'ignorar els perills que l'assetgen per afavo-

ACN VIDEO

rir-ne una altra, la castellana, que gaudeix d'una salut de ferro i la legislació li va a favor.

D'altra banda, cal dir que el seu despectiu *porque me da la gana* diu molt poc a favor de la teoria del seu partit, que assegura que hi ha una total manca de llibertat per a expressar-se en castellà a Catalunya fins al punt que, sovint, parlen de persecució d'aquesta llengua per part de les autoritats catalanes. Ell va poder fer ús del castellà sense cap mena d'impediment tota l'estona que va voler, a la televisió pública i sense ser qüestionat, i, a més, va reconèixer que ho feia sense cap més raó que la seva santa voluntat.

Doncs, si el senyor Carrizosa pot fer servir el castellà només perquè li ve de gust i lliurement a TV3, que, segons el seu partit, és poc menys que un aquellarre de totalitaris independentistes, deu ser perquè aquesta dictadura de la llengua catalana a què fan referència tan sovint existeix només en la seva imaginació i, per tant, no té cap fonament en la realitat.

M'agradaria que, si aquest article cau a les mans del senyor Carrizosa, comparés un parell de situacions. Qui li semblaria que podria tenir més problemes a qualsevol punt de Catalunya: algú que s'entestés a parlar només en català amb un jutge o amb un agent de l'anomenada *Policia Nacional* de parla castellana en exercici de les seves funcions o algú que s'entestés a parlar en castellà amb un jutge o un agent de l'anomenada *Policia Nacional* de parla catalana en exercici de les seves funcions? Podria, el ciutadà que vol parlar castellà, si fos requerit pel servidor públic a canviar de llengua –cas que

seria ben estrany, per cert–, dir, sense temor a conseqüències, que manté la seva llengua “*porque me da la gana*”? Podria, el ciutadà que vol parlar català, si fos requerit pel servidor públic a canviar de llengua –cas molt més probable–, dir, sense temor a conseqüències, que manté la seva llengua “*perquè em dona la gana*”?

Temps era temps, no hi havia ningú que parlés en castellà al Parlament de Catalunya. Ni els diputats de l'aleshores Aliança Popular ni els de l'extinta UCD ni absolutament ningú, perquè, encara que fos a contracor, entenien que la llengua necessitada d'ajut era el català –igual que ho és encara avui– i no respectar això en seu parlamentària, per molt que estiguessin a favor de la supremacia del castellà, era políticament incorrecte. Però era una època en què els polítics tenien una altra talla. En fi, ara ja no és així.

I nosaltres, vinga fer bugades...

Fins i tot, Salvador Illa ha començat ja a parlar en castellà al Parlament de Catalunya, un extrem, ben significatiu per cert, en què el PSC d'Iceta, per molt botifler que fos –que ho era–, no havia caigut mai encara. Un altre llençol perdut...

Però aquí no passa res. Any rere any, el responsable de torn de Política Lingüística elabora uns informes a través dels quals sembla que anem tan i tan bé. I no. No anem bé. Anem molt malament. Però mentre les autoritats públiques, avui majoritàriament favorables, en teoria, a la defensa del català, no reconeguim que la llengua pròpia del país va perdent pistonada, ni ells mateixos podran justificar amb comoditat la discriminació positiva per al català, ni la població de bona fe –i això encara és molt més greu– podrà prendre consciència que cal actuar amb urgència per revertir la situació.

Si fiques una llagosta viva en aigua bullint i no tapes l'olla, és probable que en surti rabent impulsada per dolor de la immersió. En canvi, si la fiques a l'olla quan l'aigua encara és freda i llavors encens el foc, s'anirà sufocant a poc a poc i morirà abans que bulli, sense ni tan sols adonar-se del que li ha passat. Prenguem-ne nota.

La tria de llengua que fan molts polítics autoanomenats constitucionalistes té més de provocació que de cap altra cosa

**FES-TE
SUBSCRIPTOR
D'EL 9 NOU**

**I GAUDEIX DELS
AVANTATGES DE SER
D'el9club**

**TRUCA AL
93 889 49 49
SUBSCRIPCIONS**